sedda kurjust peab tem̃a meile nüüd kätte tassoma. Pärrast sedda lähme ühheskoos söawäega Reinowadderi kerre peale, püame tedda ellosalt ja pome, kui assi siggineb, tedda seddamaid wölla, enne kui aega saab uut wallet wälja möttelda.“

Se nõu olli kuñinga mele järrel; tem̃a käskis silmapilgul mõllemad ilmasüta teotatud issandad om̃a ette kutsuda ja neid auoga wasto wötta. Siis kutsuti kõik ellajad aujärje ümber kokko ja kulutati awwalikult, kudda Reinowadder walletanud ja oinaga seltsis wagga Argpüksile otsa teinud. „Wötke!“ ütles kuñingas, „hunti ning karro auoga wasto, leppituseks tõutan neile oina sugguwössa iggaweseks aeaks pärranduseks.“ — Lõupard töttas wangi-onesse, peastis Messikäppa ja Läne-issanda ahheladest, ütteldes: „Miña kulutan teile rõemsaid sõñumid! kuñinga rahho ning priust! Kuñingas kahhetseb süddamest sedda ädda, mis teile tehtud ja lubbab teile leppituseks oina kõige tem̃a sugguwössaga Ma-ilma otsani. Teie woite neid iggaskohhas püda, olgo metsas ehk laggedal. Pealegi antakse teile weel lubba, Reinowadderile iggal kombel kahjo tehha, nisammoti tem̃a naise ja lastele. Sedda kulutan teile kuñinga nim̃el. Tem̃a ja kõik, kes eddespiddi tem̃a järrel wallitsemas, sawad sedda tõutust piddama! Uñustage nüüd willetsust ja wandoge su ning sõñaga kuñingale ueste truust.“

Leppitus olli tehtud; oinas piddi elloga tõutust kinnitama, ja seisab weel täñapääw tem̃a suggowössa hundi ning karro wolli all. Sealtap se iggawene wihkamine ja taggakiusamine tõusis. Hundid tükkiwad nüüd julgest lammaste peale, sest et wañast öigus nende käes. — Messikäppale ja Kriimsilmale auustuseks walmistas kuñingas uhke wõeraspeo, mis kaks näddalat peti, ja kõige ilmale awwalikult näitis, kudda hunt ning karro ueste kuñinga sõbrust leidnud.

7.

Oh, sedda ello ja õnne! oh, sedda piddu ja põlwe! mis kuñinga koeas peti. Ahjo kerriksed ohkasid maugo koormade, lauad seppiko ja käkki kuhjade al. Torro-pil ja wiol kergitasid murrul nore rahwa jalgu. Messikäp istus Kriimsilmaga kuñinga kõrwas, suitsetasid kartuse-tubbakat ja westsid maggusat juttu; kuñingas püdis neid awwalikult auustada. Ei olnud wañema rahwa mällestussel uhkemat piddu nähtud, kui praego kuñinga koas olli. Arrakas ja noor sik ollid ossawamad tantsimehhed; orraw, kas ja rähn roñisid wõidu ridwa möda üllesse, kuhhu iiri, pähklid ja tõukusi otsa olli pandud, mis wõitjale palgaks lubbatud. Üksteisest wäggise möda püdes libbisesid roñijad ühheskoos mahha. — Mõñingad teised wiskasid kurni, weddasid wäggipulka, kaswatasid tamme, lõid kukkerpalli, ehk teggid muud nalja. Linnu-pigad ja neljajalgsed neiod õiskasid kigel Arjo-tralli, üks waña tuddipä arrakas westis ennemuistest juttu. Ollekannud ja winakrusid käisid saggedast ümber, su iggamehhel süddame mõeduks. Ehk kül wõeraspeolisi küllalti koos

Reinowadder-Rebbane, 1850 , lk 11042